

Arrest

nr. 352 039 van 28 augustus 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. IZOARD *loco* advocaat P. ROELS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België eind september 2025 binnen en verzoekt op 2 juni 2026, om internationale bescherming vanuit de gevangenis van Haren, waar hij op dat moment strafrechtelijk wordt vastgehouden. Op 6 augustus 2026 beslist de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek en wordt internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde datum per drager ter kennis wordt gebracht van verzoeker, en die luidt als volgt:

"[...]"

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Katund Ivjetër in Rubik. Negen of tien jaar geleden trouwde u met [D.K.]. Uw vrouw kwam bij u en uw ouders inwonen. Jullie woonden gedurende één jaar samen in uw ouderlijk huis. De relatie tussen uw echtgenote en uw familie was echter

niet goed. Op een dag kwam het tot een ruzie tussen uw vader en uw vrouw. Uw vrouw belde haar vader, die u vervolgens opbelde en bedreigde. Hierop vertrok uw vrouw uit jullie huis en keerde ze terug naar haar eigen ouders.

Een week of tien dagen later, ondertussen negen à tien jaar geleden, reisde u naar Griekenland en u vestigde zich op het eiland Amorgos. Na twee maanden kwam uw vrouw u daar vervoegen. Jullie woonden ongeveer acht jaar samen op Amorgos. Tijdens deze periode werd u vijf of zes keer bedreigd door de familieleden van uw vrouw.

In december 2024 verliet uw vrouw u. Zij trok opnieuw in bij haar ouders in Albanië en ze zette de procedure in gang om van u te scheiden. Sinds juli 2025 zijn jullie middels een uitspraak van de rechtbank officieel gescheiden.

Eind december 2024 kwam u ook te weten dat uw vrouw een gerechtelijke procedure tegen u had gestart. Ze beschuldigde u ervan dat u haar geslagen zou hebben. Uiteindelijk werd u door de rechtbank onschuldig bevonden. Bij het voorlezen van de uitspraak stond uw schoonvader recht en uitte hij een bedreiging naar u toe – ook al verbleef u op dat moment nog in Griekenland.

Op 10 maart 2025 ontstond er in uw dorp in Albanië een ruzie tussen uw ouders enerzijds en uw ex-vrouw en haar vader anderzijds. Hierna diende uw ex-vrouw een aanvraag in om een beschermingsbevel tegen uw vader te verkrijgen. Dit verzoek werd op 12 mei 2025 afgewezen omdat de rechtbank oordeelde dat het niet aangetoond was dat uw vader een daad van geweld tegen uw ex-vrouw had begaan.

In mei of juni 2025 verliet u Griekenland. U woonde zo'n drie maanden in Brussel. Begin augustus 2025 keerde u terug naar Albanië om uw ouders te bezoeken en om een nieuw paspoort aan te vragen. U verbleef gedurende een maand in Tirana. U ging tevens naar de stad Rrëshen, waar u verschillende vrienden en kennissen ontmoette, die u waarschuwden dat u de streek moest verlaten omdat u bedreigd wordt.

In september 2025 reisde u opnieuw naar België. Op 23 april 2026 werd u aangehouden door de Belgische politie nadat u op heterdaad betrapt werd tijdens een inbraak. Op 30 juni 2026 werd u veroordeeld voor diefstal met verzwarende omstandigheden. U bracht bijna drie maanden door in de gevangenis van Haren, tot u op 16 juli 2026 werd overgebracht naar het gesloten centrum 127bis.

Op 2 juni 2026 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Albanië vreest u vermoord te worden door de familie van uw ex-vrouw.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: drie foto's van u en uw ex-vrouw (kopie); een Albanees juridisch document d.d. 24 juli 2025 betreffende uw echtscheiding (kopie); één pagina met betrekking tot een Albanees juridisch document d.d. 25 maart 2025 betreffende uw ex-vrouw die een beschermingsbevel tegen u aanvroeg (kopie); een Albanees juridisch document d.d. 12 mei 2025 betreffende uw ex-vrouw die een beschermingsbevel tegen uw vader aanvroeg (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 3 december 2025 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Ten eerste wordt uw vrees op ernstige wijze ondermijnd door de volgende elementen.

- U verklaart Albanië negen of tien jaar geleden verlaten te hebben en gedurende acht jaar in Griekenland verbleven te hebben op het eiland Amorgos (CGVS, p. 7-8). Tijdens deze periode diende u in Griekenland geen verzoek om internationale bescherming in en u nam nooit contact op met de Griekse politie naar aanleiding van de bedreigingen die uw schoonfamilie uitte (CGVS, p. 8). Uw verklaring dat u de situatie niet nog erger wilde maken en dat u gehoord had dat de politie in Griekenland niet functioneerde (CGVS, p. 8), volstaat niet om uw nalaten te rechtvaardigen. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u niet gedaan heeft.

- Vervolgens reisde u in mei of juni 2025 vanuit Griekenland naar België. U verbleef twee of drie maanden in België. Tijdens deze periode verzocht u echter ook niet om internationale bescherming in België (CGVS, p. 8-9).

- Na uw verblijf in België keerde u vrijwillig terug naar Albanië om uw ouders te bezoeken en een nieuw paspoort aan te vragen, ondanks uw beweerde vrees voor uw schoonfamilie. U verbleef een maand in Tirana. Tijdens deze periode kende u geen problemen (CGVS, p. 9, 10-12). Uw terugkeer ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees verder.

- U verklaart dat u reeds in september 2025 definitief in België aankwam (CGVS, p. 9), alvorens op 2 juni 2026, dus meer dan acht maanden later, een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Een dergelijk laattijdig verzoek is niet in overeenstemming te brengen met en getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw rechtvaardiging voor uw laattijdig verzoek, met name dat u zelf een nieuw leven wilde opbouwen en dat u zich ver weg van de familie van uw ex-vrouw bevond (CGVS, p. 9-10), kan niet weerhouden worden. Dat u voor uw vertrek uit Albanië of bij aankomst in België niet opzocht hoe u de bescherming van de Belgische overheid kon aanvragen (CGVS, p. 10), versterkt alleen maar de conclusie dat er in uw hoofd geen sprake is van een ware vrees bij terugkeer naar Albanië.

Ten tweede, wat er ook van zij, maakt u niet aannemelijk dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 6 januari 2025 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20250106_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben. De Albanese Grondwet voorziet in een onafhankelijk rechtsapparaat. De afgelopen jaren voerde Albanië verschillende hervormingen door met het oog op het aanpakken van corruptie in de rechterlijke macht en het versterken van de onafhankelijkheid en efficiëntie van het gerechtelijk apparaat. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan, worden wettelijk gegarandeerd. Indien lagere rechtbanken in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken, kan hiertegen beroep aangetekend worden op hogere niveaus, en dit zelfs tot bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In Albanië zijn voorzieningen voor kosteloze juridische bijstand aanwezig. Er bestaat een wettelijk kader dat de fundamentele principes vastlegt voor de werking van de politie en waarin expliciet wordt gewezen op het respect voor de mensenrechten tijdens de uitoefening van hun taak, zo ook tijdens eventuele arrestaties en detenties. De Albanese wetgeving verplicht overigens dat de politie voortdurend training krijgt over de herkenning en implementatie van internationale (mensenrechten)conventies en het wettelijk kader in verband met de mensenrechten. Tevens blijkt uit de informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging.

Er worden in Albanië aldus redelijke maatregelen getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 7 van Verordening (EU) 2024/1347.

Het gegeven dat hervormingen en verbeteringen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, doet hieraan geen afbreuk. Dat er nog ruimte is voor verbetering, betekent immers niet dat de Albanese autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om bescherming te bieden. Bescherming die de nationale overheid biedt, moet doeltreffend zijn, maar niet absoluut. Een overheid moet geen bescherming bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen.

Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de Ombudsdienst, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie en diverse ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

De vaststellingen omtrent de beschermingsmaatregelen door de Albanese autoriteiten vinden bevestiging in het feit dat Albanië opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen van herkomst.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van Verordening (EU) 2024/1347 of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Er wordt hierbij rekening gehouden met de mate waarin in het land bescherming wordt geboden tegen vervolging of mishandeling door het onder andere beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen.

Bijgevolg is het aan u om aannemelijk te maken dat u alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Indien dit niet het geval is, moet u gegronde redenen kunnen aanbrengen waarom niet van u kan worden verwacht dat u zich wendde tot de Albanese autoriteiten. U blijft hier evenwel in gebreke.

- U heeft immers in Albanië nooit klacht neergelegd naar aanleiding van de problemen met uw schoonfamilie. Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat de Albanese autoriteiten u niet zouden helpen

omdat uw schoonvader machtig is en een grote invloed heeft op de politiek en de politie (CGVS, p. 11, 16), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. U heeft namelijk op geen enkele manier aangetoond dat uw ex-schoonvader veel invloed heeft op de politie en de politiek in Rubik of dat veel van zijn familieleden als politieagent tewerkgesteld zijn, waardoor hier niet zonder meer geloof aan gehecht kan worden. Bovendien wijst het feit dat de rechtbank, zowel in de zaak die uw ex-vrouw tegen u aanspande als in de zaak die uw ex-vrouw tegen uw vader aanspande, niet inging op haar verzoeken (CGVS, p. 13-15), erop dat uw ex-schoonvader niet in staat is om rechterlijke uitspraken te beïnvloeden en aldus geen blijk geeft van een hoge mate aan invloed.

- Verder blijkt uit niets dat de Albanese autoriteiten niet bereid of niet in staat zouden zijn om op te treden tegen uw schoonfamilie, noch dat de autoriteiten u specifiek zouden viseren. Uit de door u neergelegde documenten en uw verklaringen, blijkt dat de rechter tweemaal niet inging op het verzoek van uw ex-echtgenote met betrekking tot het uitspreken van een beschermingsbevel. De uitspraak van de rechtbank was dus in uw voordeel. Hoewel u slechts één pagina neerlegt van de beslissing van de rechtbank met betrekking tot haar verzoek om een beschermingsbevel tegen u te verkrijgen, stelt u expliciet dat u onschuldig werd bevonden in het proces dat uw ex-vrouw tegen u aanspande (CGVS, p. 11, 13-14). Ook uw ouders werden onschuldig verklaard (CGVS, p. 12, 15; zie map 'Documenten'). U beweert dat het proces tegen uw ouders niet gegaan is zoals het zou moeten (CGVS, p. 15), doch dat blijkt niet uit uw documenten en blijft dus slechts een blote bewering.

- Ook uw stelling dat de Albanese politie u niet kan helpen omdat jullie in Albanië volgens de kanun leven (CGVS, p. 16), kan niet gevolgd worden. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou (den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Uw documenten zijn niet in staat deze beoordeling te wijzigen. De drie foto's van u en uw ex-vrouw zijn hoogstens een begin van bewijs van uw relatie, die hier niet ter discussie staat. Uw echtscheiding wordt verder niet betwist. De overige juridische documenten werden hogerop reeds besproken.

C. Conclusie

U komt overeenkomstig de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling. Verder komt u overeenkomstig de hoofdstukken II en V van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van de artikelen 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 en 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347/EU), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens is verzoeker van oordeel dat een beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoeker gaat vooreerst theoretisch in op de principes die hij *in casu* van toepassing acht en zet verder met betrekking tot onderhavige zaak het volgende uiteen:

“Verzoeker vreest terecht voor talrijke zaken, gezien zijn specifieke profiel.

Hij is bang dat hij door zijn schoonfamilie zal worden vermoord (NPO, p. 12) :

“[...]”.

Hij richt zich met name op zijn schoonvader en blijft daarbij vasthouden aan de geuite vrees (NPO, blz. 16):

« [...] »

Of nog (NPO, p. 17) :

« [...] »

Daarnaast moet ook het psychisch geweld worden vermeld, dat voortkomt uit de dreigementen die de stiefvader van verzoeker al in een zeer vroeg stadium heeft geuit (NPO, p. 11) :

« [...] (...) « [...] »

Zelfs nadat hij Albanië had verlaten, hielden de bedreigingen aan (NPO, p. 11) :

« [...] »

Verzoeker heeft melding kunnen maken van het grote aantal ernstige bedreigingen dat hij heeft ontvangen (NPO, p. 13) :

« [...] »

De bedreigingen hebben zich overigens uitgebreid tot zijn hele familie (NPO, p. 12) :

« [...] »

Het gaat hier inderdaad om “lichamelijk of geestelijk geweld” zoals bedoeld in het artikel 9.2, a) van Verordening (EU) 2024/1347 van 14 mei 2024.

Deze ernstige en actuele dreiging van vervolging vloeit voort uit de „behoren tot een bepaalde sociale groep” van verzoeker, zoals bepaald in artikel 10, lid 1, onder d), van de Verordening (EU) 2024/1347 van 14 mei 2024, dat stelt :

“[...]”

Verzoeker wordt door zijn schoonvader namelijk beschouwd als een potentieel slachtoffer, vanwege zijn kwetsbaarheid en de situatie waarin hij in het nauw is gedreven, en dit ondanks het optreden van de autoriteiten.

In artikel 10, lid 2, van diezelfde verordening wordt namelijk het volgende toegevoegd:

« 2. [...] ».

Het volstaat dus dat deze kwetsbaarheid hem door zijn schoonvader wordt toegeschreven, of dat zijn schoonvader en zijn schoonfamilie hem beschouwen als behorend tot een groep onbetrouwbare personen die gedood moeten worden; dit is voldoende om hem onder de toepassing van het Verdrag van Genève te brengen, aangezien het land van herkomst plotseling volkomen onherbergzaam voor hem is geworden. Bovendien heeft verzoeker zich losgemaakt van de greep van zijn schoonfamilie, waarmee hij niets meer te maken wil hebben, wat hem niet is vergeven. Het gaat hier om zijn diepe overtuiging.

Ook moet dus worden verwezen naar artikel 10, lid 3, van Verordening (EU) 2024/1347 van 14 mei 2024, waarin een doorslaggevend criterium wordt genoemd, namelijk dat (verzoeker benadrukt):

« 3. [...] ».

Bovendien heeft verzoeker heel duidelijk gemaakt dat hij er niet op kon rekenen dat de autoriteiten hem daadwerkelijke bescherming zouden bieden.

Het volstond niet dat de verwerende partij, om daadwerkelijke bescherming te waarborgen, verklaarde (blz. 3 van de bestreden beslissing):

« [...] ».

Verzoeker bleef immers ondanks alles bang voor het geweld van zijn schoonvader, die zeker niet was gestopt met zijn bedreigingen.

In artikel 7.2 van Verordening (EU) 2024/1347 van 14 mei 2024 wordt het beschermingsniveau gespecificeerd dat vereist is om als toereikend te worden beschouwd :

« 2. [...] ».

Ondanks bepaalde rechterlijke uitspraken die door de verwerende partij worden aangehaald en die in het voordeel van de verzoeker zouden spreken, is de schoonvader ongestraft doorgegaan met het uiten van zijn bedreigingen (NPO, blz. 11):

« Mijn schoonvader heeft goede banden met de politiek, en ook met de politie. »

Of nog (NPO, p. 16) :

« Hij is machtig, hij is iemand die heel veel invloed heeft op de Albanese autoriteiten. »

En (NPO, p. 17) :

« Bijvoorbeeld als ik naar de politie zou stappen om een klacht in te dienen tegen hem (...), dit papier zou verscheurd worden. »

Hij wees bovendien op de machteloosheid van de autoriteiten in het licht van de „Kanun“-wet. Zo (NPO, p. 11) :

« Daar waar ik woon, in Mirdita, daar wonen wij volgens de Kanun. »

Of nog (NPO, p. 17) :

« Hij zou ook gedwongen zijn om deze moord te plegen. Want hij heeft een gescheiden meisje thuis. En hij moet deze stap ondernemen, dus mij vermoorden, om zijn eer te behouden. Als hij dat niet doet, zal zijn zoon dat doen. »

Deze praktijk wordt beschreven in talrijke rapporten, die – in tegenstelling tot wat de verwerende partij denkt – zeer serieus de omvang van het betrokken geweld aangeven.

Zo vermeldt het Britse Home Office in een rapport van juli 2024, getiteld: « Country Policy and Information Note Albania: Blood feuds », deze praktijken¹ (p. 7) :

« Blood feuds continue to occur – although it is not clear how many of these are existing or new feuds – with the phenomenon stemming from Kanun (customary) law. They are most prevalent in the northern areas of Albania, in particular Shkodra (Shkodër), Lezha, Kukes and Diber. Those that occur in areas where blood feuds are not culturally ingrained are likely to be due to families moving into these areas, bringing the blood feud with them”

Vrije vertaling (verzoeker benadrukt) : « Er doen zich nog steeds bloedvetes voor – hoewel het onduidelijk is hoeveel daarvan bestaande of nieuwe vetes zijn – waarbij dit fenomeen voortkomt uit het Kanun (gebruikelijk) recht. Ze komen het meest voor in de noordelijke gebieden van Albanië, met name in Shkodra (Shkodër), Lezha, Kukës en Diber. De gevallen die zich voordoen in gebieden waar bloedvetes cultureel niet diep geworteld zijn, zijn waarschijnlijk te wijten aan het feit dat families naar deze gebieden verhuizen en de bloedvete met zich meebrengen.»

Het rapport gaat bovendien in op het verband tussen de slachtoffers van dit soort praktijken en het Verdrag van Genève (blz. 8):

“The UT in EH went on to hold, however, that ‘Where there is an active feud affecting an individual and self-confinement is the only option, that person will normally qualify for Refugee status’”

Vrije vertaling : “De UT in EH oordeelde echter verder dat ‘wanneer er sprake is van een actieve vete die een persoon treft en zelfopsluiting de enige optie is, die persoon normaal gesproken in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus’.”

De vervolger is hier dus zowel een niet-statelijke actor in de zin van artikel 6, lid 1, a) en c) van Verordening (EU) 2024/1347 van 14 mei 2024.

In datzelfde rapport van het Britse Ministerie van Binnenlandse Zaken wordt ten slotte gewezen op het falen van de autoriteiten in dergelijke gevallen, hetgeen de geloofwaardigheid van verzoeker aanzienlijk versterkt (p. 9) :

« (...) The Albanian state has taken steps to improve state protection, but in areas where Kanun law predominates (particularly in northern Albania) those steps do not yet provide sufficiency of protection from Kanun-related bloodtaking if an active feud exists and affects the individual claimant. Internal relocation to an area of Albania less dependent on the Kanun may provide sufficient protection, depending on the reach, influence, and commitment to prosecution of the feud by the aggressor clan ».

Vrije vertaling : « (...) De Albanese staat heeft maatregelen genomen om de bescherming door de staat te verbeteren, maar in gebieden waar de Kanun-wetgeving de overhand heeft (met name in Noord-Albanië) bieden die maatregelen nog onvoldoende bescherming tegen bloedwraak op grond van de Kanun, indien er sprake is van een actieve vete die de individuele eiser treft. Interne hervestiging in een gebied van Albanië dat minder afhankelijk is van de Kanun kan voldoende bescherming bieden, afhankelijk van het bereik, de invloed en de vastberadenheid van de aanvallende clan om de vete voort te zetten ».

Het feit dat verzoeker te maken kreeg met zijn ex-vrouw en haar familie werd niet betwist door de verwerende partij, die de authenticiteit van de overgelegde gerechtelijke documenten – en daarmee het bestaan van een conflict – niet in twijfel heeft getrokken.

Bovendien bestaat er geen binnenlands beschermingsalternatief, in de zin van overweging 33 van Verordening (EU) 2024/1347 van 14 mei 2024, waarin staat:

« [...] ».

In dit geval bestaat er voor verzoeker geen dergelijk alternatief; Verzoeker heeft bevestigd dat hij zich tijdens zijn tijdelijke terugkeer naar Albanië meteen bij een vriend moest schuilhouden, wat geen succes bleek te zijn, waardoor hij voor de tweede keer naar België moest terugkeren.

Overigens is het rapport van het Britse ministerie van Binnenlandse Zaken ook op dit punt heel duidelijk (p. 10) :

« Albania is a small country, a little larger than Wales, with a population estimated to be between 2.8 million and just over 3 million – with between 500,000 – 900,000 persons living in the capital, Tirana ». Vrije vertaling : « Albanië is een klein land, iets groter dan Wales, met een bevolking die naar schatting tussen de 2,8 miljoen en iets meer dan 3 miljoen mensen telt – waarvan tussen de 500.000 en 900.000 in de hoofdstad Tirana wonen ».

Of nog (op hetzelfde blad) :

“Internal relocation will be effective to protect an appellant only where the risk does not extend beyond the appellant's local area and he is unlikely to be traced in the rest of Albania by the aggressor clan. A crucial factor in establishing whether internal relocation is a real possibility is the geographical and political reach of the aggressor clan: where that clan has government connections, locally or more widely, the requirement to transfer civil registration to a new area... would appear to obviate the possibility of “disappearing” in another part of the country, and would be likely to drive the male members of a victim clan to self-confinement in the home area as an alternative. Whether internal relocation is reasonable... will always be a question of fact for the fact-finding »

Vrije vertaling : “Interne hervestiging biedt een appellant alleen daadwerkelijke bescherming als het risico zich niet uitstrekt tot buiten zijn eigen omgeving en het onwaarschijnlijk is dat de agressieve clan hem in de rest van Albanië zal opsporen. Een cruciale factor om vast te stellen of interne hervestiging een reële mogelijkheid is, is het geografische en politieke bereik van de agressieve clan: wanneer die clan lokale of bredere banden met de overheid heeft, lijkt de vereiste om de burgerlijke stand naar een nieuw gebied over te dragen... de mogelijkheid om in een ander deel van het land te ‘verdwijnen’ uit te sluiten, en zou dit de mannelijke leden van een slachtofferclan er waarschijnlijk toe aanzetten om zich als alternatief in hun eigen gebied op te sluiten. Of interne hervestiging redelijk is... zal altijd een feitelijke kwestie zijn voor het feitenonderzoek »

Juist verzoeker heeft echter aangegeven dat zijn schoonvader over een enorm netwerk beschikte, ook bij de autoriteiten (zie hierboven).

Bovendien heeft de verhuizing van verzoeker naar Griekenland de schoonvader er niet van weerhouden zijn bedreigingen op grote schaal voort te zetten (zie ook hierboven).

Om al deze redenen is het middel gegrond en dient verzoeker als vluchteling te worden erkend."

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om zijn dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker een beroep indient tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 6 augustus 2026 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming, ingediend op 2 juni 2026, overeenkomstig (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)"*.

(Oud) artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen."*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: *"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."*

Uit de lezing van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn of haar specifieke omstandigheden, zijn of haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij of zij in zijn of haar land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker (*cf.* RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

2.3.4. In de bestreden beslissing wordt, gelet op het voorgaande, met recht als volgt gemotiveerd:

“Bij KB van 3 december 2025 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

2.3.5. Na grondige lezing van het dossier treedt de Raad de adjunct-commissaris bij dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.3.6. Verzoeker stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Albanië, te vrezen dat hij zal worden vermoord door de familie van zijn ex-vrouw. Voor een samenvatting van het vluchtmotief verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing oordeelt de adjunct-commissaris vooreerst dat de geloofwaardigheid van verzoekers vrees op ernstige wijze ondermijnd wordt door een aantal elementen, met name (i) zijn verklaring Albanië negen of tien jaar geleden verlaten te hebben en gedurende acht jaar in Griekenland verbleven te hebben zonder er op enig moment een verzoek om internationale bescherming in te dienen of contact op te nemen met de Griekse politie naar aanleiding van de bedreigingen die zijn schoonfamilie uitte, (ii) het feit dat hij vervolgens in mei of juni 2025 naar België reisde en er twee of drie maanden verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, (iii) het feit dat hij na zijn verblijf in België vrijwillig terugkeerde naar Albanië om zijn ouders te bezoeken en een nieuw paspoort aan te vragen, ondanks zijn beweerde vrees voor zijn schoonfamilie, en er een maand in Tirana verbleef zonder problemen te kennen, en (iv) zijn verklaring reeds in september 2025 teruggekeerd te zijn naar België, alvorens op 2 juni 2026, dus meer dan acht maanden later, een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verder is de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of de bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De adjunct-commissaris overweegt in dit verband dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Albanië redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 7 van de Verordening (EU) 2024/1347, hetgeen bevestiging vindt in het feit dat Albanië opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen van herkomst, en dat het bijgevolg aan verzoeker is om aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, dan wel gegronde redenen aan te brengen waarom niet van hem kan worden verwacht dat hij zich wendde tot de Albanese autoriteiten, waartoe hij evenwel in gebreke blijft, nu (i) hij in Albanië nooit klacht heeft neergelegd naar aanleiding van de problemen met zijn schoonfamilie en zijn motivatie om dit niet te doen zijn nalaten ter zake geenszins kan rechtvaardigen, (ii) verder uit niets blijkt dat de Albanese autoriteiten niet bereid of niet in staat zouden zijn om op te treden tegen zijn schoonfamilie, noch dat de autoriteiten hem specifiek zouden viseren, en (iii) ook zijn stelling dat de Albanese politie hem niet kan helpen omdat zij in Albanië volgens de *kanun* leven niet gevolgd kan worden.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen en overwegingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het volharden

in zijn problemen en vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het verwijzen naar algemene informatie en het tegenspreken van de bevindingen van de adjunct-commissaris, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.7. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel element of argument inbrengt tegen de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan aan verzoekers vrees geen geloof wordt gehecht. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en draagkrachtig en worden, daar zij door verzoeker geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.8. Los van het feit dat verzoeker in gebreke blijft een daadwerkelijke vrees ten aanzien van zijn ex-schoonfamilie aannemelijk te maken, beklemtoont de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 3, punten 5) en 6) van de Verordening (EU) 2024/1347, die beide vereisen dat de betrokkene zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Bovendien kan conform artikel 6, punt c) van voormelde Verordening vervolging of ernstige schade enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren *“indien kan worden aangetoond dat de actoren bedoeld in artikel 7, lid 1, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 7, lid 2 van voormelde Verordening moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze aanwezig geacht wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Nationale bescherming doelt op het vermogen van het land van herkomst om daden van vervolging of ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, *Secretary of State for the Home Department/OA*, C-255/19, punt 44).

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en die online kan worden geraadpleegd via de vermelde weblink, te weten de COI Focus *“Albanië Algemene situatie”* van 6 januari 2025, blijkt volgens de adjunct-commissaris dat *“Albanië een beschermingssysteem kent voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben. De Albanese Grondwet voorziet in een onafhankelijk rechtsapparaat. De afgelopen jaren voerde Albanië verschillende hervormingen door met het oog op het aanpakken van corruptie in de rechterlijke macht en het versterken van de onafhankelijkheid en efficiëntie van het gerechtelijk apparaat. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan, worden wettelijk gegarandeerd. Indien lagere rechtbanken in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken, kan hiertegen beroep aangetekend worden op hogere niveaus, en dit zelfs tot bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In Albanië zijn voorzieningen voor kosteloze juridische bijstand aanwezig. Er bestaat een wettelijk kader dat de fundamentele principes vastlegt voor de werking van de politie en waarin expliciet wordt gewezen op het respect voor de mensenrechten tijdens de uitoefening van hun taak, zo ook tijdens eventuele arrestaties en detenties. De Albanese wetgeving verplicht overigens dat de politie voortdurend training krijgt over de herkenning en implementatie van internationale (mensenrechten)conventies en het wettelijk kader in verband met de mensenrechten. Tevens blijkt uit de informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging.*

Er worden in Albanië aldus redelijke maatregelen getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 7 van Verordening (EU) 2024/1347.

Het gegeven dat hervormingen en verbeteringen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, doet hieraan geen afbreuk. Dat er nog ruimte is voor verbetering, betekent immers niet dat de Albanese autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om bescherming te bieden. Bescherming die de nationale overheid biedt, moet doeltreffend zijn, maar niet absoluut. Een overheid moet geen bescherming bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen.

Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de Ombudsdienst, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie en diverse ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. De informatie waarnaar verzoeker verwijst ligt namelijk volledig in dezelfde lijn als, en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan, de informatie zoals aangehaald door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing. Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt, zoals door verzoeker geenszins wordt ontkracht of weerlegd, duidelijk en genoegzaam dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 7, lid 2 van de Verordening (EU) 2024/1347 nemen, dat zij (dit ook in het geval van bloedwraak) aan al hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoeker zich, zo nodig en zo hij daartoe de nodige pogingen zou ondernemen en stappen zou zetten, toegang kan verschaffen tot de nodige hulp, bescherming en ondersteuning vanwege zijn eigen, nationale autoriteiten.

De voorgaande conclusie, dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 7, lid 2 van de Verordening (EU) 2024/1347 treffen, vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat Albanië opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 3 december 2025 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 15 december 2025). Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging als gedefinieerd in artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gedefinieerd in artikel 15 van die Verordening.

Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het EVRM, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2 van het EVRM zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Het is bijgevolg aan verzoeker om aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoeker blijft hier evenwel in gebreke, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

“U heeft immers in Albanië nooit klacht neergelegd naar aanleiding van de problemen met uw schoonfamilie. Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat de Albanese autoriteiten u niet zouden helpen omdat uw schoonvader machtig is en een grote invloed heeft op de politiek en de politie (CGVS, p. 11, 16), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. U heeft namelijk op geen enkele manier aangetoond dat uw ex-schoonvader veel invloed heeft op de politie en de politiek in Rubik of dat veel van zijn familieleden als politieagent tewerkgesteld zijn, waardoor hier niet zonder meer geloof aan gehecht kan worden. Bovendien wijst het feit dat de rechtbank, zowel in de zaak die uw ex-vrouw tegen u aanspande als in de zaak die uw ex-vrouw tegen uw vader aanspande, niet inging op haar verzoeken (CGVS, p. 13-15), erop dat uw ex-schoonvader niet in staat is om rechterlijke uitspraken te beïnvloeden en aldus geen blijk geeft van een hoge mate aan invloed.

Verder blijkt uit niets dat de Albanese autoriteiten niet bereid of niet in staat zouden zijn om op te treden tegen uw schoonfamilie, noch dat de autoriteiten u specifiek zouden viseren. Uit de door u neergelegde documenten en uw verklaringen, blijkt dat de rechter tweemaal niet inging op het verzoek van uw ex-echtgenote met betrekking tot het uitspreken van een beschermingsbevel. De uitspraak van de rechtbank was dus in uw voordeel. Hoewel u slechts één pagina neerlegt van de beslissing van de rechtbank met betrekking tot haar verzoek om een beschermingsbevel tegen u te verkrijgen, stelt u expliciet dat u onschuldig werd bevonden in het proces dat uw ex-vrouw tegen u aanspande (CGVS, p. 11, 13-14). Ook uw ouders werden onschuldig verklaard (CGVS, p. 12, 15; zie map ‘Documenten’). U beweert dat het proces tegen uw ouders niet gegaan is zoals het zou moeten (CGVS, p. 15), doch dat blijkt niet uit uw documenten en blijft dus slechts een blote bewering.

Ook uw stelling dat de Albanese politie u niet kan helpen omdat jullie in Albanië volgens de kanun leven (CGVS, p. 16), kan niet gevolgd worden. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen

veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven in het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt er zich immers in wezen toe te volharden in zijn verklaringen en te herhalen dat hij er niet op kon rekenen dat de autoriteiten hem daadwerkelijke bescherming zouden bieden. De Raad benadrukt in dezen dat het aan verzoeker is om het vermoeden dat de Albanese autoriteiten in staat en bereid zijn doeltreffende bescherming te bieden, mits hij de nodige stappen zet om deze bescherming in te roepen en te verkrijgen, *in concreto* te weerleggen. Door erop te wijzen dat zijn ex-schoonvader, ondanks bepaalde rechterlijke uitspraken die in het voordeel van verzoeker zouden spreken, ongestraft kon doorgaan met het uiten van bedreigingen, neemt verzoeker niet weg dat hij blijkens zijn verklaringen nooit klacht heeft ingediend tegen zijn ex-schoonvader, laat staan dat hij zou aantonen dat eventuele genomen beschermingsmaatregelen niet effectief zouden zijn geweest. Waar verzoeker er verder op wijst te hebben aangegeven dat zijn ex-schoonvader over een enorm netwerk beschikte, ook bij de autoriteiten, weerlegt hij niet dat hij dit op geen enkele manier heeft aangetoond en deze bewering bovendien wordt tegengesproken door het feit dat de rechtbank niet inging op verzoeken van zijn ex-vrouw om maatregelen te nemen tegen hem en zijn vader. Verder is de opmerking dat de verhuizing van verzoeker naar Griekenland zijn ex-schoonvader er niet van weerhouden heeft zijn bedreigingen op grote schaal voort te zetten, niet dienstig in de mate dat niet blijkt dat verzoeker in Griekenland enige actie ondernomen heeft om de Griekse dan wel de Albanese autoriteiten op de hoogte te stellen van deze bedreigingen en hiertegen bescherming te zoeken.

Gelet op al het voorgaande overtuigt verzoeker niet dat hij in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de door hem gevreesde problemen met de familie van zijn ex-vrouw, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet bereid zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te bieden. Hij toont aldus niet aan dat in zijn geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Albanië beschikbaar zou zijn, noch dat hij daartoe geen toegang zou hebben en hij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 7, lid 2 van de Verordening (EU) 2024/1347 tot voorkoming van de vervolging of de ernstige schade die hij stelt te vrezen.

2.3.9. Verzoekers betoog dat de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten kwalificeren als “lichamelijk of geestelijk geweld” zoals bedoeld in artikel 9, lid 2, a) van de Verordening (EU) 2024/1347 en een verband vertonen met de vervolgingsgrond “behoren tot een bepaalde sociale groep” in de zin van artikel 10, lid 1, d) van die Verordening, is niet dienstig nu hij met betrekking tot deze feiten geen gegronde vrees aannemelijk maakt, noch aantoon dat hij dienaangaande alle redelijke en nuttige nationale maatregelen tot bescherming heeft uitgeput.

Het feit dat verzoeker zich losgemaakt heeft uit de greep van zijn ex-schoonfamilie en er niets meer mee te maken wil hebben, wat hem niet zou zijn vergeven, doet niets af aan de voorgaande pertinente vaststellingen en overwegingen, op grond waarvan genoegzaam is komen vast te staan dat verzoeker geen vrees omwille van de niet-betwiste feiten aannemelijk maakt, noch aantoon dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen doeltreffende bescherming vanwege de in Albanië aanwezige lokale en/of nationale autoriteiten kon verkrijgen of, in geval van een herhaling van deze problemen na terugkeer, zou kunnen verkrijgen. Deze beoordeling is geenszins gebaseerd op de verwachting dat verzoeker de banden met zijn ex-schoonfamilie opnieuw zou aanhalen en zijn gedragingen of overtuigingen ten aanzien van hen zou aanpassen teneinde vervolging te voorkomen. De verwijzing in dit verband naar artikel 10, lid 3 van de Verordening (EU) 2024/1347 is derhalve evenmin dienstig.

2.3.10. Verzoeker voert tot slot geen verweer tegen het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde reden als de adjunct-commissaris, die wordt toegelicht in de bestreden beslissing, oordeelt dat deze stukken niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.11. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 4, lid 5 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 8 van die Verordening wordt evenmin vastgesteld. *In casu* wordt niet geoordeeld dat verzoeker geen internationale bescherming nodig heeft omdat hij over een binnenlands beschermingsalternatief in de zin van dit artikel zou beschikken, doch wel omdat hij geen vrees omwille van de door hem aangehaalde feiten aannemelijk maakt en hij evenmin aantoonde dat voor hem geen bescherming in de zin van artikel 7 van de Verordening (EU) 2024/1347 beschikbaar is.

2.3.12. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in aanmerking kan worden genomen.

2.3.13. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan verzoekers relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 15, punten a) en b) van de Verordening (EU) 2024/1347. Verzoeker brengt geen andere, concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde bepalingen.

Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 15, punt c) van de Verordening (EU) 2024/1347. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus, als voorzien in artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347, wordt niet toegekend.

2.3.14. In acht genomen hetgeen voorafgaat heeft verzoeker geen substantiële redenen opgegeven, in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.15. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de adjunct-commissaris op haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en liet hij zich bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.16. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.17. Door de Raad kan, mede gelet op het voorgaande, in hoofde van de verwerende partij geen beoordelingsfout worden ontwaard.

2.3.18. In zoverre verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de adjunct-commissaris te vernietigen om redenen, vermeld in (oud) artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaak zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.19. Wat betreft het in het verzoekschrift opgenomen verzoek om op het grondgebied te mogen blijven tijdens de beroepsprocedure, merkt de Raad op dat onderhavig beroep opschortend werkt, overeenkomstig artikel 5.12, § 5 van de RvV-wet *juncto* artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, zoals overigens ook in de kennisgeving van de bestreden beslissing wordt meegedeeld, en dat verzoeker derhalve geen belang heeft bij dit verzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken op achtentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

S. WILLAERT